

En märklig dröm

Av Knut Andersson

Detta hände natten mellan den 3 och 4 juli år 1907. En svår storm överraskade de sjöfarande denna natt för länge sedan.

Först en förklaring: En vrakeka var en öppen fiskebåt, vars enda drivmedel var segel och åror. (Motor till en fiskebåt kom till ön Ungskär i Blekinge östra skärgård först år 1910, då till min egen farbror, fiskaren John Algot Andersson, Ungskär).

Tre sådana vrakekor var ute på s.k. vrakfiske efter sill (drivgarnsfiske). En av de tre vrakekor som var ute i stormen hade *Andreas Andersson-Påhlsson*, Ungskär, och hans son som besättning. Två vrakekor kom iland igen. Andreas fick leva och han diktade följande om denna hemska sjöolycka:

På fiske i storm på Östersjön.

1

Det var den tredje juli
vi på fiske oss utgav
från Ungskär i tre båtar
på det osäkra hav,
ty vädret det var vackert
fast tjocka var ibland,
men stundom denna skingrades
så att vi sågo land.

2

Vi våra garn utsätta,
vi ana ingenting,
förr'n vinden upp till västan
så hastigt springer kring
till storm han sig snart höjer
och sjön blir ganska hög
och regnets mörka byar
så hastigt kring oss flög.

3

Vi börja snart att kämpa,
vi inga krafter spar,
att taga till oss garnen,
det enda fiskar'n har,
varmed han skall försörja
sig själv och sina små,
som uti oskuldsåren
hos modern hemma går.

4

Och djupets starka krafter
vi märka mer och mer,
och ytans vita vågor

vi uti mörkret ser,
vi önska ljusets timma,
men väntans stund var lång,
och vi fick snart förnimma
att våra garn, di spräng.

5

Det var att endast hålla
med sjö och väder ner
och när vi länsat litet,
då land vi genast ser,
då segel måste säutas
att klara Långans fyr,
ty utom Långans udde
man sedan kursen styr.

6

Och när till land vi kommo,
en sorglig syn vi ser,
och både män och kvinnor
oss denna fråga ger:
Var är den tredje båten,
har du ej skådat den?
Och ännu några timmar
man spejar efter den.

7

Jag söker dem att trösta,
kanhända att de har
till land sig redan tagit
och att de ligga kvar.
Men nej! De redan träffats
av dödens starka hand,
ty allt som kunde flyta
man redan såg iland.

8

Jag såg min systems tårar,
det tog mitt hjärta hårt
då barnen ropte: Fader!
ack kommer du ej snart?
Men svar de aldrig fingo,
ty han kom icke mer,
han hade allaredan
i havet stigit ner.

9

Du hav syns ej bli mättat,
du längtar efter fler,
ty varje år går tusen
i dina vågor ner.
Du får ej dem behålla
till evig tid, ty se,
en gång skall även havet
de döda fränn sig ge.

Melodi: "I Gällivare trekter..."

Ett lik blev funnet på Stenshamn — en av de tre omkomna vid nämnda sjöolycka. Han hette *Olaus Karlsson* och han var under sin livstid väl bekant med en fiskare, *Jonas Karlsson* på Ungskärs grannö, Stenshamn.

Jonas på Stenshamn låg hemma i sin säng och sov den trygges sömn, men han fick om natten en dröm, vilken innehöll en uppenbarelse! I denna märkliga dröm framträdde *Olaus Karlsson* och talade till Jonas:

"Du och jag, Jonas, har ju alltid varit goda kamrater." *Olaus* bad vidare i denna dröm: "Jonas, gå till en noga angiven plats vid ön Stenshamns strand! Där finner du min kropp och jag vill vila på Torhamns kyrkogård!" Så slutade *Olaus* tal i denna gripande och märkliga dröm.

Jonas vaknade bittida på morgonen och han mindes med en rysning sin drunknade kamrats vädjande ord. Han visste faktiskt inte vad han skulle tro, men, platsen vid havets strand var ju dock så exakt beskriven att Jonas nog ville kontrollera hur det kunde vara. Mycket riktigt! Exakt på stället som omnämnts i drömmen blev *Olaus* kropp upphittad. *Olaus Karlsson* blev begraven på Torhamns kyrkogård, allt enligt sin önskan i drömmen.

De två andra omkomna vid sjöolyckan, *Ola Olsson* och *Johan Pettersson* blev aldrig återfunna.

Nog var väl detta en mycket märklig sanndröm, vars äkthet intygades för mig av flera av de gamla Stenshamnsfiskarena, med gripenhet.

Knut Andersson, Karlskrona

